

VIT LIVA FRAMEFTIR

WANJA PETERSEN VAR FIMTAN ÁRA GOMUL 5. **DESEMBER** Í 1971, TÁ HON BLEIV MÓÐUR- OG FAÐIRLEYS. **FORELDRINI** JÓHANNA OG ÁRNI PETERSEN, SUM VÓRU **MIÐSKEIÐIS Í TRÍATIÁRUNUM**, DOYÐU Í FERÐSLUVANLUKKU. **HON** OG SYSTKINI, ÁTTA Í TALI, Í ALDRINUM **TVEY** TIL TJÚGU ÁR, **SÓTU** EFTIR. SEKS GENTUR OG TVEIR DREINGIR

SAMRØÐA

Simona Weihe
simona@sosialurin.fo

Tá í 1971 gekk eg í 3. real í Stranda skúla, og eg minnst væl hesa syrgiligu vanlukku. Fólk tosaðu um hana - ringt er at missa mammu ella babba, men at missa bæði...

Seinni kom eg at kenna Wanju. Vit gingu trý ár í flokki saman í Hoydølum. Glæða og fyríkomandi gentan, sum eg hitti fyrstu ferð í 1974, er í dag sama bláða og vinarliga Wanja.

Nú jólini eru í hondum, og bæði vaksni og børn gleða seg til at halda jólini heima, havi eg hugsað um, hvussu tað var hjá Wanju at koma ígjøgnum jólini og tíðina aftaná uttan foreldrini, sum eru tey, vit sum børn savnast um. Tá eg so spurdi, um hon helt meg vera nærgangandi at spyrja um hetta, svaraði hon: Nei, als ikki! Góða, kom heim til mín hóskvöldið, so kunnu vit tosa um tað.

Meðan vit sótu í hugnaligu stovuni hjá Wanju við vælkryddaðum kaffi og kleynum og vaniljukransum afturvið, fingi vit eitt deiligt kvöld, har vit eisini vendu nógvum av lívsins viðurskiftum. Eg lati Wanju orðið:

– Tað verður eitt risastórt tómrúm, tá tú missir foreldrini og tú verður ongantíð liðug at fylla hetta tómrúmið. Tú velur sjálv, hvat tú fyllir í tað – um tað er við góðum minnum, hendingum og øðrum. Lívið er stutt, og tí er tað týðningarmikið hjá mær at minnst alt tað góða og at liva lívið. Og eg havi nógv at vera takksom fyri.

– Eg minnst, tá fólk spurdu meg,

hvørji foreldur míni vóru, tá plagdi eg heldur at siga teimum, hvørji mínar ommur og abbar vóru. Hetta segði eg fyri spara tey, tí ofta vistu tey ikki, hvussu tey skulu reagera og hvat tey skuldu siga. Nú eg eri vorðin tilkomin, havi eg hugsað nógv um, at eg ikki hava havt sama frælsi at tosa um míni foreldur, sum doyðu ung, á sama hátt sum onnur tosa um síni foreldur. Tíbetur er nógv broytt til tað góða. Nú

er tað gerandiskostur at tosa og skriva um tey, ið eru farin.

– Eg hevði og havi eitt gott lív. Hóast tú hevur mist nógv, kann lívið vera gott, og tað havi eg eisini sannað í mínum arbeiði sum sjúkrarøktarfrøðingur, har eg havi møtt fólki við nógvum ymiskum lagnum.

– Eg kann sjálvsagt bara tosa fyri meg, men eg minnst onki trist. Jú, sjálvandi var tað trist at missa for-

eldrini. Men familjan var stór í báðar ættir. Mamma og tey vóru seks systkin, hjá babba vóru tey tólv. Vit høvdu abbar og ommur. Øll tóku um endan, har mamma og babba sleptu. Góvu okkum umsorgan og kærleika. Minnst at ein pápasystir og eg gingu langar túrar í øllum veðri, har vit fingi nógv góð prát.

Onkur helt, tá tey smáu systkini beistaðust, at tey áttu ikki at leika so í, tí tað hóskaði ikki, nú foreldrini stóðu undir børnu, men tá segði onkur skilagóður: lat tey endiliga spæla. Sjálv fór eg í skúla sum vanligt.

– Familjan er trygdarnetið og trygdarnetið hjá okkum hevði ógvuliga smáar meskar. Tað vóru nógv góð fólk um okkum. Hugsi eisini at tað er tí, tú hevur familju. Familjan, vinir og kenningar hava ómetaliga nógv at týða fyri meg.

– Tvær tær elstu systrarnar arbeiddu í Danmark tá. Omma og abbi í Klaksvík fluttu til Havnar til okkum at búgva. Tey vóru hjá okkum í eitt ár. Abbi, sum var maskinmaður, fekk arbeiði á Skipasmiðjuni, og omma gekk heima. Árið eftir fluttu mostir mín Jónvá og Karl inn til okkum við fyra børnum. Sum tíðin gekk mentust vit og gjørdust sjálvbjargin,

– Heimið í Brøttulíð var ein basi hjá systkjunum. Í dag eiga næstýngsta systir mín og maður hennara húsini.

Tey fyrstu árin

– Vit búðu fyrstu árin í Klaksvík. Foreldrini bygdu hús á Biskupstøð. Mamma gekk heima og babba sigldi. Fyrst í trýssunum fluttu vit til Havnar. Babba bygdi okkum húsini í Brøttulíð.

Tú mást hava kent sorg fyri at kenna gleði